

Ekumenismus

Toho, co mají všichni křesťané společného, je již mnoho. Trvající rozdělení však stále zraňuje tělo církve.

03.04.2019

Jan Pavel II. v encyklice *Ut unum sint* zdůraznil ústřední význam ekumenismu: „Hnutí podporující jednotu křesťanů není jen nějakým *přívažkem* k tradičním činnostem církve. Naopak, je organickou součástí jejího života a působení.“¹ Také Benedikt XVI. chtěl podobně jako jeho předchůdce vynaložit

maximální úsilí na obnovení jednoty všech Pánových učedníků: „Pokud jde o mě, chci znovu potvrdit své rozhodnutí, které jsem vyslovil na začátku svého pontifikátu. Mým prvořadým úkolem je neúnavně pracovat na obnovení plné a viditelné jednoty všech Kristových následovníků.“² Tento hluboký zájem o jednotu se týká všech katolíků. Jedna z hlavních tužeb křesťanů je plné společenství všech lidí s Bohem – v souladu s Pánovou modlitbou: **Aby všichni byli jedno**³ – jako členů jediné církve založené Kristem, která „subsistuje (*subsistit*, uskutečňuje se) v katolické církvi“, jak uvádí dogmatická konstituce *Lumen gentium*.⁴

To nejdůležitější pro dosažení plného společenství křesťanů je modlitba pevně spojená s modlitbou Krista: **Prosím nejen za ně, ale také za ty, kdo pro jejich slovo uvěří ve mně,**⁵ **aby byli jedno, jako my jsme**

jedno: já v nich a ty ve mně. Tak ať i oni jsou v dokonalé jednotě. ⁶

„Nemůžeme (takříkajíc) *udělat* jednotu jen vlastními silami.

Můžeme ji jedině obdržet jako dar Ducha Svatého. Proto duchovní ekumenismus, a tedy modlitba,“ říká Benedikt XVI., „obrácení a posvěcování života představují jádro ekumenického hnutí.“ ⁷ Všichni věřící Díla se každý den modlí Pánovými slovy: *Ut omnes unum sint, sicut tu Pater in me et ego in te: ut sint unum, sicut et nos unum sumus.* Svatý Josemaría, veden touhou podporovat jednotu, vyzýval všechny křesťany: *Nabídni svou modlitbu, pokání i skutky k tomuto účelu: Ut sint unum, kéž máme všichni křesťané jednu vůli, jedno srdce, jednoho ducha, abychom omnes cum Petro ad Iesum per Mariam, všichni pevně s papežem došli k Ježíšovi skrze Marii.* ⁸

Drama rozdělení

Posláním církve (přítomnosti Ježíše Krista v čase, který právem nazýváme *časem církve*) je budovat jednotu víry a společenství mezi lidmi. „Nesmíme totiž zapomínat,“ řekl Jan Pavel II, „že Pán prosil Otce o jednotu svých učedníků, aby tak vydávala svědectví o jeho poslání.“⁹ Ježíš sám naznačil misionářské zaměření této jednoty: *ut mundus credat, aby svět uvěřil, že ty jsi mě poslal.*¹⁰ Rozdělení je v rozporu s Kristovou vůlí a představuje vážný problém pro evangelizaci. Konkrétně „chybějící jednotu mezi křesťany je jistě *ranou* pro církve; ne ve smyslu, že by byla zbavena své jednoty, nýbrž nakolik je rozdělení překážkou k plnému uskutečnění její univerzality v dějinách.“¹¹ V průběhu dějin došlo k rozporům a odloučením mezi křesťany, mnohdy ne bez viny zúčastněných stran.¹² Proto Jan Pavel II. vyzýval všechny křesťany – katolíky i nekatolíky – k „potřebnému očištění historické

paměti“ a k tomu, „aby znovu společně uvážili svou bolestnou minulost,“ aby „společně a s upřímnou a naprostou objektivitou uznali chyby, jichž se dopustili, a s nimi spojené skutečnosti, které spolupůsobily při zrodu jejich politováníhodných rozdělení“. ¹³ Nicméně ti křesťané, kteří se dnes rodí v nekatolických církvích či společnostech, nemají – jak podtrhl dekret *Unitatis redintegratio* ¹⁴ – vinu na rozdělení v minulosti a jsou církví milováni a uznáváni za bratry.

Společné dědictví

Toho, co mají všichni křesťané společného, je již mnoho. Trvajícím rozdělení však stále zraňuje tělo církve. Spojuje nás Písmo svaté, život v milosti a ctnosti, společenství modlitby a jiné duchovní dary. ¹⁵ Mezi všemi věřícími v Krista dokonce existuje něco na způsob „pravého spojení v Duchu svatém,“ ¹⁶ neboť On

působí i v nekatolících a „svou posvěcující silou, svými dary a milostmi působí také v nich a některé z nich posilnil až k prolití krve“. ¹⁷

Zvláště přivtělení v Krista křtem, který je společným dědictvím všech křesťanů, vytváří mezi námi – katolíky i nekatolíky – nadpřirozené pouto. Všichni křesťané se rodí z vody křtu. Jak učí 2. vatikánský koncil v dekretu *Unitatis redintegratio*, „ti, kdo věří v Krista a řádně přijali křest, jsou v určitém společenství s katolickou církví, i když ne dokonalém.“ ¹⁸ „Bratrství mezi křesťany,“ říká Benedikt XVI., „není jen jakýmsi neurčitým pocitem, ani nevzniká z jakési lhostejnosti k pravdě, nýbrž je založeno na nadpřirozené skutečnosti jediného křtu, který nás začleňuje do jediného Kristova Těla (srov. 1 Kor 12,13; Gal 3,28; Kol 2,12). Společně vyznáváme Ježíše Krista jako Boha a Pána; společně v něm rozpoznáváme jediného prostředníka mezi Bohem a

lidmi (srov. 1 Řím 2,5) a zdůrazňujeme, že k němu společně náležíme (srov. *Unitatis redintegratio*, 22; *Ut unum sint*, 42). Dialog na tomto základě přinesl a nadále bude přinášet plody.“¹⁹ Vědomí, že sdílíme toto bohatství, je *společným* základem ekumenismu. Vede nás k tomu, abychom o ostatních křesťanských denominacích smýšleli zvlášť pozitivně, a podněcuje vzájemný vztah vyznačující se radostným vědomím, že jedni i druzí – všichni – jsme křesťany. Proto „je nutné, aby katolíci s radostí uznávali a oceňovali pravé křesťanské hodnoty, pocházející ze společného dědictví, které jsou u bratří od nás odloučených“.²⁰ To je velmi důležité, neboť to napomáhá k tomu, abychom si těchto naši bratří, kteří nejsou katolíky, vážili a měli je zvláštním způsobem rádi. Způsob prožívání křesťanské lásky vůči nim má skutečně zvláštní rysy, protože

vychází ze společné víry v Ježíše Krista.

Jiná je situace nekřesťanů a těch, kteří nevyznávají křesťanské náboženství. Církev si přeje a hledá pro nekřesťany jiný druh dialogu, tzv. *mezináboženský dialog*, který se liší od ekumenismu, protože jeho výchozí bod je naprosto odlišný. Zvláštní místo zde, jak dobře známo, zaujímá vztah křesťanů k Židům, naším *starším bratřím*, jak je nazval Jan Pavel II.,²¹ s nimiž je Boží lid Nového zákona duchovně spojen.

Ekumenismus a *konverze*: vztah a různost

Jak učí 2. vatikánský koncil, „*ekumenickým hnutím se rozumějí jednání a podniky, které vznikají podle různých potřeb církve a časových okolností a jsou zaměřeny k podporování jednoty křesťanů*“.²² Ekumenické hnutí se spíše než k jednotlivcům obrací k církevním

společnostem a má specificky *korporativní* rozměr: pracovat na tom, aby různé církve a křesťanské společnosti dospěli k plnému společenství v rámci viditelné jednoty. Výchozím bodem je společná identita, jak již bylo zmíněno. Každé vyznání si má být zároveň vědomo svých vlastních rysů, protože pouze na základě poznání vlastní identity lze vést dialog.

I když se ekumenická snaha vyjadřuje nejrůznějšími institucionálními aktivitami probíhajícími mezi různými křesťanskými vyznáními, neomezuje se jen na ně, protože je osobní starostí všech křesťanů. Není úkolem jen pro odborníky, ani oblastí vzdálenou každodennímu životu. Jde o „imperativ křesťanského svědomí osvíceného vírou a vedeného láskou“. ²³ Ekumenismus je prostě jedním z rozměrů křesťanského života. Jak např. zdůraznil 2.

vatikánský koncil, všichni bychom se měli snažit „o odstranění slov, názorů a skutků, které podle spravedlnosti a pravdy neodpovídají skutečnému stavu odloučených bratří, a tím znesnadňují vzájemné vztahy s nimi“. ²⁴

První slovo dialogu mezi pokřtěnými má směřovat především k posilování toho, co všem ukládá svátost znovuzrození: *být dobrými křesťany*, a to do důsledku. Jinými slovy, setkání (uvědomělého) katolíka s pravoslavným věřícím, s anglikánem nebo protestantem má vést v první řadě k tomu, aby se každý z nich snažil o plnohodnotný křesťanský život, popř. začal praktikovat svou víru, pokud tak nedělal. Je třeba přihlížet především k tomuto společnému bohatství křestní výzvy žít *nový život* v Kristu. Všichni věřící křesťané jsou voláni ke svatosti. ²⁵ „Ať si všichni věřící křesťané uvědomí, že budou tím lépe podporovat, ba

uskutečňovat jednotu křesťanů, čím čistší život podle evangelia se budou snažit vést. Neboť čím těsnější bude společenství, které je sjednocuje s Otcem, Slovem a Duchem, tím hlouběji a snadněji budou schopni rozvíjet vzájemné bratrství.“²⁶ Ve světle této úvahy je zvláště patrná přitažlivost poselství, které Bůh svěřil svatému Josemaríovi, aby ho šířil, a také to, jak široké možnosti ekumenické činnosti máme. Zároveň „cokoli milost Ducha svatého působí v odloučených bratřích, může sloužit i katolíkům k poučení,“²⁷ takže se budou cítit voláni k osobní konverzi. Každé pravé svědectví křesťanské víry a lásky totiž nabádá všechny k větší odevzdanosti.

V rámci vztahu k ostatním křesťanům je na místě uvažovat o dalším úkolu, kterým je – slovy dekretu *Unitatis redintegratio* – „příprava a smíření těch jednotlivců, kteří touží po plném katolickém

společenství,“²⁸ čili starost o křesťany jiného vyznání, kteří se chtějí stát katolíky. Tak jak činí zmíněný dekret, je třeba rozlišovat mezi ekumenickou činností a péčí o jednotlivé případy. Ekumenismus se zaměřuje na plnou a viditelnou jednotu církví a církevních společností jako takových. Péče, o níž hovoříme, se však týká konkrétních osob, svědomí lidí, kteří se svobodně rozhodují stát katolíky. Oba úkoly se zakládají na touze spolupracovat s Boží vůlí a nejenže v nich není rozpor, ale vzájemně se prolínají.²⁹ Společným předpokladem je vždy pozornost a úcta k lidem, k jejich smýšlení a k bohatství, které díky své náboženské dimenzi vlastní.³⁰ Např. svědectví života katolického kolegy v práci nebo katolického přítele může v druhém křesťanovi působením Boží milosti probudit touhu po opravdovém křesťanském životě v křesťanské společnosti, k níž náleží; Boží milost v něm však také může

probudit touhu vstoupit do katolické církve. Katolický přítel bude jeho rozhodnutí doprovázet modlitbou a slovem a bude plně respektovat jeho svobodu. Projeví tak upřímné přátelství, k němuž patří vzájemná důvěra a které vychází z lásky, již Bůh vlil do našich srdcí: jen On totiž může změnit naše srdce.

Obdobně lze říci, že křesťan, který učiní takový krok, ve skutečnosti nepřechází ani se nevrací z jedné církve do druhé, ale *plně* se přivtěluje k církvi, k jediné církvi, s níž byl spojen již předtím, ale *ne plně* – ke Kristově církvi, jedné, svaté, katolické a apoštolské, které z Petrova stolce předsedá Petrův nástupce. Takový křesťan se plně stává tím, čím již neúplným způsobem byl dříve. Ti, kdo přestoupili na katolictví, proto někdy neradi používají slovo *konverze*. Ne bezdůvodně je pro ně jejich konverze vlastně proces (během života dojde k

mnoha konverzím), který začal křtem a působením milosti vyústil až k rozhodnutí učinit krok k plnému společenství, k domovu, k Římu. 2. vatikánský koncil proto velice ohleduplně nahradil výraz *konverze* – který je přísněji vzato vhodnější pro toho, kdo poprvé přijímá křesťanství – výrazem *plné přivtělení*. Toto rozhodnutí je jistě důvodem k velké radosti pro děti katolické církve, které se snaží o to, aby všichni lidé dosáhli plného společenství s Bohem a ostatními lidmi v jedné univerzální církvi.

Navázání opravdového dialogu

Lidé jsou společenší tvorové, a proto spolu potřebují komunikovat a vzájemně se podporovat, aby mohli překonávat obtíže, radovat se z plodů svých snah a přispívat k poznávání pravdy. Bůh stvořil člověka tak, že nemůže nesdílet svůj život s ostatními a touží po tom, aby mu

ostatní rozuměli a respektovali ho. Dialog je tedy uznáním lidskosti partnera dialogu a má probíhat v srdečném, přátelském a láskyplném duchu.

Otevřený a ohleduplný postoj katolíka v ekumenickém dialogu vyžaduje jasné poznání a vyjádření víry: ³¹ „Rovnocennost, jež je předpokladem dialogu, se vztahuje na rovnocennou osobní důstojnost stran, nikoli na doktrinární obsah.“
³² Je proto důležité, aby katolíci v rámci svých možností znali dokumenty 2. vatikánského koncilu, Katechismus katolické církve a jiné důležité texty, jako je např. list *Communione notio*, deklarace *Dominus Iesus* a nedávné *Responsa ad quaestiones* vydané Kongregací pro nauku víry. Podmínkou pro navázání dialogu s jinými křesťany je, aby pochopili, že díky němu je člověk schopen objevit pozitivní hodnoty víry, které se mu dostalo v

jeho křesťanské společnosti i přes její nedostatky. To však po nás, katolících, vyžaduje formaci, studium a hlubokou znalost víry.

Čili od studia k dialogu. Křesťané se vždy mohou jedni od druhých učit, a díky tomu si více vážít toho, co znají. Podnětem pro ně také mohou být hluboké znalosti víry ostatních křesťanů. Důležité je např. studium Písma, tak hluboce zakořeněné v životě mnoha protestantů; krása ortodoxní liturgie; pro mnoho protestantů zase přitažlivá láska katolíků k svaté eucharistii a její stěžejní role v jejich životě. Rovněž učení sv. Josemaríi o posvěcování práce vzbuzuje u mnohých křesťanů velký zájem a sympatie.

Znovuobjevení sbíhavosti takovýchto aspektů, aniž by se přitom ztrácelo ze zřetele, že jedině láska umožňuje překonání rozdílů, má zásadní význam. *Úkol křesťana: utopit zlo v hojnosti dobra. Nejedná se o to*

pořádat protestné kampaně, ani o to být proti všemu. Naopak: mít kladný vztah k životu, být plni optimismu, mládí, radosti a pokoje: mít porozumění pro všechny: pro ty, kdo Krista následují, i pro ty, kdo ho opouštějí nebo ho neznají. - Pochopení však neznamena nezúčastněnost ani lhostejnost, nýbrž činnost. ³³

„Ještě předtím, než promluvíme, bychom měli naslouchat hlasu či přímo srdci druhého člověka, chápat ho a respektovat,“ řekl papež Pavel VI. ³⁴ Nikdo se nemůže cítit respektován a nakloněn k dialogu, pokud u partnera dialogu nevidí upřímnou snahu poznat a chápat: *Nic nesmí být vzdálenější postoj křesťanského apoštola než ješitná arogance nebo, jako se dnes říká, triumfalismus. Naše nauka není výsledkem naší snahy, důvtipu nebo vynalézavosti, ale slovem Božím, které k nám přišlo: ne proto, že bychom byli lepší než ostatní nebo proto, že*

*bychom byli připravenější, ale proto, že nás Pán chtěl použít jako svůj nástroj (...). Jsme dokonce přesvědčeni, že tato božská pravda, kterou v sobě nosíme, nás přesahuje; že naše slova nemohou dostatečně vyjádřit celé její bohatství; že je dokonce možné, že ji plně nechápeme a že hrajeme roli člověka, který předává poselství, jemuž sám zcela nerozumí.³⁵ Nevlastníme pravdu, nepatří nám; chceme být spolupracovníky pravdy: **cooperatores simus veritatis** (máme účast při hlásání pravdy);³⁶ snažíme se jednat v pravdě a pro pravdu.*

Kristovou láskou

Na to, abyste mohli náležitě plnit úlohu, jež vám přísluší v poslání církve, je třeba, abyste nezapomněli na Kristův příklad. Křesťanský dialog, v němž není reprodukován život a jednání Pána, není pravým dialogem.

Příklad Ježíše Krista nás vede k dialogu; jeho příklad nás učí, jak mluvit s lidmi.³⁷ Podle svatého Josemaríi existují dva základní rysy dialogu: věrnost pravdě a přátelství s lidmi. Dialog, který probíhá mezi dvěma lidmi, nemůže být plodný, pokud mezi nimi není nebo se nevytvoří atmosféra skutečného přátelství, šlechetnosti a důvěry.³⁸

Bez lásky k druhým nemůže existovat pravý ekumenismus, jen pouhé taktiky, které jsou sami o sobě neplodné: *Pán nás povolává v době, kdy se hodně mluví o míru, a mír není ani v srdcích, ani ve státním zřízení, ani ve společenském životě, ani mezi národy. Stále se mluví o rovnosti a demokracii, a přece je stále mnoho privilegovaných, uzavřených a neproniknutelných společenských kast. Povolává nás v době, kdy se volá po porozumění, a porozumění se nedostává, dokonce ani mezi lidmi, kteří jednají s dobrou vůlí a chtějí se*

*angažovat v charitativní činnosti – nezapomeňte, charita, láska k bližnímu, spočívá spíše v porozumění než v dávání.*³⁹ Pravý dialog je jen ten, který se rodí z touhy po upřímném přátelství, ze snahy pomáhat a sloužit druhým. „Správným ovzduším pro dialog je přátelství. Ba ještě víc: služba.“⁴⁰

Katolíci mají při ekumenické činnosti projevovat starost o bratry, modlit se za ně, stýkat se s nimi a jako první jim vycházet vstříc. Všechny lidské činnosti mají vycházet z lásky. Slovy svatého Pavla, ***omnia vestra in caritate fiant***:⁴¹ ve všem, co děláte, projevujte lásku. Proto je kromě vzájemného poznání potřebná také úcta a nefalšovaná náklonnost, která vzniká leckdy spontánně, jak mohli 7. října 2002 na konci audience udělené Janem Pavlem II. účastníkům svatořečení svatého Josemaríi vidět ti, kdo tam doprovázeli patriarchu rumunské

ortodoxní církve. Tato ekumenická událost měla silnou odezvu u lidí v Rumunsku a v mnoha dalších zemích; někteří znali Opus Dei jen velmi málo, jiní se již na jeho apoštolských činnostech podíleli, jak s velkou radostí dávali najevo rodiny ortodoxních Libanonců přítomných obřadu svatořečení.

Díky životu svatých můžeme vidět, jak Bůh působí v lidech, kteří patří k jiným církvím a církevním společnostem. „Je spravedlivé a spasitelné uznávat bohatství Kristovo a působení duchovních sil v životě jiných, kteří vydávají svědectví Kristu někdy až k prolití krve; Bůh je totiž vždy podivuhodný a má být obdivován ve svých dílech.“⁴² Kdo vydal svůj život pro Krista, stává se místem setkání: „Toto společné svědectví svatosti, jako věrnosti jedinému Pánu, je ekumenickým potenciálem, který je mimořádně naplněn milostí.“⁴³ „Ekumenismus

svatých, mučedníků, je pravděpodobně nejpřesvědčivější. Společenství svatých promlouvá jasněji než rozdělení a nesváry. Martyrologium prvních staletí se stalo základem kultu svatých. Když církve vyhlašovala a uctívala svatost svých synů a svých dcer, vzdávala nejvyšší poctu samotnému Bohu; v mučednících ctíla Krista, který byl strůjcem jejich mučednictví a svatosti. Postupně se vyvinula praxe svatořečení, která existuje v katolické církvi i v pravoslavných církvích dodnes.“⁴⁴

Podněcovat ke spolupráci ve službě lidem

Vytvářet podmínky pro to, aby mohly vznikat společné aktivity křesťanů různých vyznání nebo aby jiní křesťané mohli spolupracovat na aktivitách katolické církve, napomáhá k vzájemnému poznání, a v míře, v jaké se tato spolupráce

uskutečňuje, nás tyto aktivity
přibližují k plnému společenství
křesťanů.

Spolupráce v sociální oblasti je
jedním z konkrétních návrhů 2.
vaticánského koncilu na
ekumenickou činnost, jíž by se měli
všichni věřící prelatury a všichni
členové církve věnovat: „Spolupráce
všech křesťanů vyjadřuje živým
způsobem spojení, které je již
navzájem sjednocuje, a staví do
plnějšího světla tvář Krista
Služebníka. Tato spolupráce, která už
existuje u mnoha národů, se musí
stále více zdokonalovat zvláště v
zemích, kde se uskutečňuje sociální
nebo technický rozvoj. To platí jak o
vytváření správného názoru na
důstojnost lidské osoby, o
podporování věci míru, o aplikaci
evangelia na sociální život, o
pěstování vědy a umění v
křesťanském duchu, tak také ono
použití léků všeho druhu proti

těžkostem našeho věku, jako jsou hlad a pohromy, negramotnost a nouze, nedostatek obydlí a nerovnoměrné rozdělení majetku. Touto spoluprací se mohou všichni, kteří věří v Krista, snadno naučit, jak se navzájem lépe poznávat a mít se v úctě a jak připravit cestu k jednotě křesťanů.“ ⁴⁵

Zvláště na mnoha místech na Západě, ale i v jiných částech světa „bude přítomnost křesťanů,“ řekl nedávno Benedikt XVI., „účinná a osvětlující pouze tehdy, pokud budeme mít odvahu kráčet rozhodně cestou smíření a jednoty (...). Všichni máme nějakou konkrétní zodpovědnost (...); je snazší setkání mezi národy; je více možností prohlubovat poznání a oboustrannou úctu spolu s obohacující výměnou darů; uvědomujeme si potřebu čelit společně velkým výzvám dnešní doby, počínaje moderností a sekularizací. Zkušenost nám ukazuje,

že upřímný a bratrský dialog plodí důvěru, zahání obavy a předsudky, překonává obtíže a otevírá cestu klidnému a konstruktivnímu setkání.“⁴⁶

***

*Mnohokrát jsem vám slovy (apoštola) Pavla napsal : veritatem facientes in caritate (Ef 4,15), jedneme v pravdě a lásce: to je způsob, jakým se má vést dialog a předávat nauka.*⁴⁷

Ekumenické setkání v sekulárním světě má sloužit k tomu, abychom se všichni snažili kráčet v pravdě a lásce a byli lepšími učedníky Ježíše Krista, protože všichni jsme – od křtu – Pánem povoláni k osobní svatosti. Tak zní důležité poselství svatého Josemaríi, potvrzené 2. vatikánským koncilem.

Církev dnes potřebuje tento *praktický ekumenismus*, který vychází i z ducha Díla: ekumenismus uprostřed všech lidských činností. Je

to, jako bychom vytvářeli všude kolem sebe bohatou síť křesťanských přátel, učedníků Kristových, *Božích přátel*, aby se celý svět obrátil. Je to síť onoho *Duc in altum!*, síť apoštolátu *ad fídem*, o němž hovořil svatý Josemaría; síť, která zachytí *piscium multitudienm copiosam* : muže a ženy, kteří žijí v pohanství nebo novopohanství. A zatímco rybáři, spojeni lidským a křesťanským přátelstvím, plní Kristovo přikázání, láska Boha Otce jim udělí plné společenství, za něž se modlil – a v nebi dále modlí – jeho Syn: *ut unum sint*. Opakujme tedy s Ježíšem: *ut mundus credat* : ať se síť naplní až po okraj.

To vše je možné pod jednou podmínkou: že *nikdy nepřestaneme rozmlouvat s naším živým a milujícím Bohem, s Duchem svatým, s Kristem, naším Pánem, a s Marií, Královnou nebe a Matkou církve. V rozhovoru s nimi dostaneme každý den světlo*

*nauky, touhu po apoštolátu, žízeň po duších a všeobjímající něžnou lásku.*⁴⁸

Pedro Rodríguez

1 Jan Pavel II., enc. *Ut unum sint*, 25–5–1995, č. 20.

2 Benedikt XVI., Promluva k přípravné komisi 3. Evropského ekumenického sjezdu, 26–1–2006.

3 Jan 17,21.

4 Srov. 2. vat. koncil, dogm. konst. *Lumen gentium*, č. 8; Kongregace pro nauku víry, *Responsa ad quaestiones*, 29–6–2007, quaest. 2.

5 Jan 17,20.

6 Jan 17,22–23.

7 Benedikt XVI., Promluva na ekumenickém setkání v rámci 20. Světového dne mládeže, 19–8–2005.

8 Sv. Josemaría, *Výheň*, č. 647.

9 Jan Pavel II., enc. *Ut unum sint*, 25–5–1995, č. 23.

10 Jan 17,21.

11 Kongregace pro nauku víry, dekl. *Dominus Iesus*, 6–8–2000, č. 17.

12 Srov. 2. vat. koncil, dekret *Unitatis redintegratio*, č. 3.

13 Jan Pavel II., enc. *Ut unum sint*, 25–5–1995, č. 2.

14 Srov. 2. vat. koncil, dekret *Unitatis redintegratio*, č. 3.

15 Tamtéž.

16 Jan Pavel II., enc. *Ut unum sint*, 25–5–1995, č. 12.

17 Tamtéž.

18 2. vat. koncil, dekret *Unitatis redintegratio*, č. 3.

19 Benedikt XVI., Promluva na ekumenickém setkání v rámci 20. Světového dne mládeže 19–8–2005.

20 2. vat. koncil, dekret *Unitatis redintegratio*, č. 4.

21 Srov. Jan Pavel II., Promluva v Římské synagóze, 13–4–1986.

22 2. vat. koncil, dekret *Unitatis redintegratio*, č. 4.

23 Jan Pavel II., enc. *Ut unum sint*, 25–5–1995, č. 8.

24 2. vat. koncil, dekret *Unitatis redintegratio*, č. 4.

25 Srov. 2. vat. koncil, dogm. konst. *Lumen gentium*, č. 40.

26 2. vat. koncil, dekret *Unitatis redintegratio*, č. 7.

27 Tamtéž, č. 4, a Jan Pavel II., enc. *Ut unum sint*, 25–5–1995, č. 48.

28 2. vat. koncil, dekret *Unitatis redintegratio*, č. 4.

29 Srov. tamtéž., Kongregace pro nauku víry, doktr. nóta o některých aspektech evangelizace, 3–12–2007, č. 12 (IV Některé implikace ekumenismu).

30 Srov. Jan Pavel II., enc. *Redemptoris missio*, 7–12–1990, č. 55.

31 Srov. 2. vat. koncil, dekret *Unitatis redintegratio*, č. 9–11.

32 Kongregace pro nauku víry, deklarace *Dominus Iesus*, 6–8–2000, č. 22.

33 Svatý Josemaría, *Brázda*, č. 864.

34 Pavel VI., enc. *Ecclesiam suam*, 6–8–1964.

35 Sv. Josemaría, Dopis 24–X–1965, č. 25, in: ABC, Madrid, 17–5–1992, s. 63.

36 3 Jan 1,8.

37 Sv. Josemaría, *Dopis 24-X-1965*, č. 15, in: ABC, Madrid, 17-5-1992, s. 62.

38 Tamtéž., č. 20, in: ABC, Madrid, 17-5-1992, s. 63.

39 Sv. Josemaría, *Jít s Kristem*, č. 123.

40 Pavel VI., enc. *Ecclesiam suam*, 6-8-1964, č. 33.

41 1 Kor 16,14.

42 2. vat. koncil, dekret *Unitatis redintegratio*, č. 4.

43 Jan Pavel II., enc. *Ut unum sint*, 25-5-1995, č. 48.

44 Jan Pavel II., apošt. list *Tertio millenio adveniente*, 10-11-1994, č. 37.

45 2. vat. koncil, dekret *Unitatis redintegratio*, č. 12.

46 Benedikt XVI., Promluva k Přípravné komisi III. Celoevropského ekumenického setkání, 26–1–2006.

47 Svatý Josemaría, Dopis 24–X–1965, č. 75, in: „Studi Cattolici“, Milano, VII/VIII – 1985, s. 410.

48 Tamtéž. č. 76, in: „Studi Cattolici“, Milano, VII/VIII – 1985, s. 410.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/
ekumenismus/](https://opusdei.org/cs-cz/article/ekumenismus/) (28.03.2026)